

SEN DE BIRAKABILİRSİN!

Size bu hikâyeyi yalnız olduğum için yazıyorum. Şu koca dünyada herkes bir şeye bağımlı. Buna benim ailem de dâhil.

Şu an yaz tatilinin bitmesine bir hafta var. Ben liseye geçeceğim. Ablama bakarak lisenin nasıl bir yer olduğunu çözmüş gibiyim. Herkes de olduğu gibi ablam da bir şeye bağımlı, ne mi bu? İçki, sigara (en iyisi kısaca ablamın hikâyesini anlatayım size).

O önceden çok iyi bir kızdı, benimle oyunlar oynar, resimler çizerdi. O zamanlar teknoloji yoktu -bu kadar yaygın değildi- hem de ablamın ne sigarası ve ne de içkisi vardı. Biz kardeşten öteydik. Çok iyi anlaşırđık. Ablam şu an lise sonda, lisenin ilk yılları bağımlı olduğu bir şeyi yoktu. Benim gibi masumdu. Hayatına bir sürü insan girdi, giren insanlar ablamın sağlığını bozup çıktı. Ondan sadece sağlığını değil; mutluluğunu, gücünü, sevgisini, saygısını aldılar. Her okuldan gelişinde evde sadece ben olurdum. Çok pis sigara kokardı. Bu koku senden mi? geliyor diye sorduğumda, bana bağıırır ve bir şeyler fırlatırdı. Sonra da üzülür ve ağlardı. Okulda içkinin insanın beynini uyuşturduğunu öğrenmişim. Öğretmenim derste Yeşilay'dan da bahsetmişti. İşte o gün ablamın yeni bir şeye bağımlı olduğunu öğrendim. Sanırım bunlar iyi günleriydi. Bir zaman sonra eve geç gelmeye başladı. Bunu sadece ben biliyordum. "Kimseye söyleme " derdi. Annem babam gece saat on ikide eve gelirdi. Direkt de yatarlardı. Ablam ise onlardan iki üç saat sonra gelirdi. Leş gibi içki, sigara kokardı. Arada bir kusar ve bayılırdı. Bir süre sonra yemek yememeye başladı, karnını içkiyle doyururdu. Onun bu haline gerçekten çok üzülürdüm.

Bir gün annemin karşısına geçip ablamın yaptığı her şeyi anlattım. Elinde telefon, dizinde bilgisayar, karşısında televizyon vardı annemin. Sanırım annem de bağımlıydı! Anlattığım her şeye "hı hı " , "hım", "olabilir" gibi cevaplar veriyordu. Aynı şeyleri babam da yaptı. Teknolojinin esir alamadığı nadir insanlardandım galiba. Bu bağımlılıktan ailemi ben kurtaracaktım. Bir hafta sonu "Yeşilay Derneğine" gittim. Yerini sora sora zor buldum. Oradaki abla ve abilere ailemin durumu anlattım. Beraber bizim eve gittik. İlk defa ablam evlendi ama televizyon izliyordu.

–Kim bunlar diye bana bağırdı.

Tuvalete doğru çekiştirdi beni, az kalsın cebindeki bıçakla beni bıçaklayacaktı.(Her zamanki gibi kafası iyiydi.) Abilerden biri ablamın elindeki bıçağı aldı ve konuşmak için oturma odasına gittiler. Benden dışarı çıkmamı istediler.Çıktım.

Kapı dinlemenin yanlış olduğunu bilsem de, kulağımı kapıya yapıştırmışım. "seni kim bu hale getirdi?" dedi içlerinden biri.Ablam:

–Bu sizi ilgilendirmez deyip duruyordu.

Sonunda ikna ettiler ve ablam konuşmaya başladı.

–Liseye başlarken çok iyi bir insandım. Ama sonra kötü biri oldum. Elimde olan bir şey değildi. Bir arkadaş edinmişim. Bana bir kere sigara verdiğini hatırlıyorum. Bir, iki, üç derken sigara bağımlısı oldum. Sonra geceleri arkadaş ortamlarında içki içtiğini, onunla beraberken içmemi istedi benden. Onu da içtim. Artık hafıza da gidip gelmeye başlamıştı. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Ve sık sık bayılıyordum. İki, üç ay önce eroine de başlamışım. İşte sonuç

ortada gördüğünüz gibiyim. Asla tedavi edilemeyeceği, dedi. Gözyaşlarıma engel olamadım. Ağladım ağladım... O da ağlıyordu.

–Tedavi edilemeyeceğini kim demiş? Şimdi bizimle gel, seni hastaneye götürelim dedi görevli abla. Çok sevinmiştim. Ardından eve annemler geldi. Ablamla ilgili her şeyi öğrenmişlerdi. Çok sinirliydiler. Annem:

–Madem sen biliyordun bize niye söylemedin, dedi. Sessizce size söyledim ama siz hiç ilgilenmediniz dedim. Annem sinirliydi. Ama Yeşilay’daki görevli abla annemi sakinleştirdi. Ardından hastaneye gittiler, bana da evde kalmamı söylediler.

Dört beş ay sonra ablam taburcu olup eve geldi. Vücudundaki kirli kanı temizlemeleri uzun zaman almıştı. Benimle anneannem kalıyordu. Onunla kitap okuyor oyun oynuyorduk. İşte o gün gelmişti, ablamın eski ve güzel halini görme günü. Kapı çaldı mutlulukla kapıyı açtım.

Sürpriz! diye bağırdılar.

Ablam gerçekten çok güzel bir kız olmuştu. Gözlerimi ondan alamadım. Sanki ilk defa o deniz mavisi gözlerini gülerken görüyordum. Sarıldık, bir daha hiç ayrılmayacak gibi. Artık sigara değil melek kokuyordu. Eskisi gibi bir aile olduk. Annem babam da teknolojiden uzaklaşmışlardı. Yemeğimizi yedikten sonra dışarıda karla oynadık. Gece yatma vakti geldiğinde yatak da ablam bana kitap okudu. Ve beraber uyuduk.

Bu arada liseye geçeli baya oldu. Ama bana sigara içer misin? gibi teklif edenlerle konuşmuyorum.

Eğer siz de böyle bağımlı iseniz geç kalmadan bırakın, imkânsız diye bir şey yok. Yeter ki isteyin.

ZEHRA BAYAM

Kadı Burhaneddin İmam Hatip Ortaokulu

Sınıf: 7/C

Numara:199